

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Vojtěcha Šimíčka (soudce zpravodaj), soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **C. S.**, zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou, Karlovo náměstí 18, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2025, čj. OAM-1481/ZA-ZA15-ZA03-2024, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 24. 6. 2025, čj. 34 Az 7/2025-18,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce je žadatelem o mezinárodní ochranu dle §12, §13, §14, §14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (*zákon o azylu*). Žalovaný azyl žalobci neudělil, neboť neshledal naplnění zákonných podmínek.

[2] Následnou žalobu Krajský soud v Brně odmítl pro opožděnost. Žalobu proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je totiž možné podat ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení (oznámení) rozhodnutí [§ 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Dle § 40 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s. ř. s.) lhůta určená podle týdnů, měsíců či nebo roků končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty. Žalobci bylo rozhodnutí doručeno dne 6. 2. 2025, žaloba však byla podána až dne 9. 3. 2025. Podle § 72 odst. 4 s. ř. s. nelze zmeškání lhůty pro podání žaloby prominout. Proto se jí krajský soud věcně nezabýval.

[3] Žalobce (*stěžovatel*) napadá usnesení krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., tzn. pro nezákonnost odmítnutí návrhu. Namítá, že krajský soud dostatečně neposoudil, zda vymezení lhůty neporušuje jeho veřejná subjektivní práva, respektive netvoří nebezpečnou disproporci mezi běžnou lhůtou a jeho situací, případně mezi ním a ostatními žadateli. Nebyla zohledněna rozdílnost mezi standardní koncepcí měsíce jako 30 dní a situací žalobce. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí bylo

doručeno v únoru, který má 28 dní, měl žadatel fakticky k dispozici o dva dny méně na reakci a obranu proti rozhodnutí. Nerovnost vnímá za obzvlášť kritickou vzhledem k tomu, že se výrazně dotýká práva na soukromý a rodinný život jeho i manželky, které byla udělena doplňková ochrana z důvodu probíhajícího válečného konfliktu na Ukrajině. Vzhledem k nebezpečím, která pro ně mohou hrozit, tak může být narušeno i jejich právo na život, které je chráněno jak na ústavní úrovni, tak zprostředkovaně i prostřednictvím zásady nenavrácení do země původu.

[4] NSS připomíná, že v řízení před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, z čehož plyne, že se musí podle § 104a odst. 1 s. ř. s. nejprve zabývat tím, zda kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, soud kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. O přijatelnou kasační stížnost se ve shodě s ustálenou judikaturou může jednat, 1) dotýká-li se kasační stížnost právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo plně judikaturou NSS řešeny; 2) jedná-li se o právní otázky řešené judikaturou rozdílně; 3) existuje-li důvodná potřeba učinit judikaturní odklon; anebo 4) bylo-li v rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[5] Jak se podává ze shora uvedeného, spočívá podstata nyní rozhodované věci výhradně v posouzení včasnosti podané žaloby. Otázka lhůty pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí je přitom otázkou, kterou se zdejší soud již opakovaně zabýval. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu je neprominutelnost lhůty pro podání žaloby proti správnímu rozhodnutí kogentním ustanovením, od kterého se nelze odchýlit. Jakkoliv je takový postup striktní, odpovídá koncepci správního soudnictví, které v případě tohoto žalobního typu pouze rozšiřuje možnosti obrany proti již závazným meritorním rozhodnutím. (srov. rozsudek čj.6 Ads 10/2012-41 ze dne 23. 5. 2012). Správní soudy nemohou při svém rozhodování lhůtu prominout ani zkoumat její důvod (srov. rozsudky čj. 1 Ads 4/2004-57 ze dne 18. 3. 2004 nebo čj. 6 Ads 108/2012-32 ze dne 18. 10. 2012).

[6] Stěžovatelem tvrzený důvod v podobě kratší lhůty kvůli odlišné délce měsíce února tak soud nemohl zohlednit. Zákonná ustanovení, která krajský soud aplikoval [§ 32 odst. 1 písm. b) zákona o azylu ve spojení s pravidlem pro počítání lhůt dle § 40 odst. 2 s. ř. s.], jsou totiž kogentní a krajský soud se proto jejich aplikací nedopustil tvrzené nezákonnosti.

[7] Lze tak uzavřít, že napadené usnesení bylo vydáno podle kogentní zákonné úpravy a v souladu s jednotnou judikaturou zdejšího soudu, přičemž Nejvyšší správní soud neshledal žádný rozumný důvod, pro který by se od ní měl odchýlit.

[8] Chtěl-li by tak ostatně učinit, musel by postupovat podle čl. 95 odst. 2 Ústavy a navrhnout Ústavnímu soudu zrušení § 72 odst. 4 s. ř. s. Takto by ovšem mohl postupovat pouze tehdy, byl-li by o protiústavnosti tohoto zákonného ustanovení přesvědčen, což však není. Lhůta k podání žaloby je totiž jasně seznatelná, dostatečně dlouhá a stěžovatel byl o ní řádně poučen. Ostatně i podle judikatury Ústavního soudu samotná délka lhůty k podání žaloby k soudu není *prima facie* protiústavní, jelikož je věcí úvahy zákonodárce, zda a jakou lhůtu pro realizaci práva stanoví. Závěr o (ne)ústavnosti lhůty lze proto učinit leda po vyhodnocení dalších kontextuálně působících okolností. (srov. např. nálezy sp. zn. Pl. ÚS 6/05 ze 13. 12. 2005 nebo Pl. ÚS 17/09 ze dne 1. 12. 2009).

pokračování

[9] Nejvyšší správní soud proto s ohledem na výše uvedené uzavírá, že kasační stížnost je nepřijatelná. V této věci totiž nevystala žádná otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková, kterou by bylo třeba řešit odlišně, a krajský soud se současně nedopustil ani hrubého pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. Jelikož kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, soud ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[10] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v posuzované věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. srpna 2025

Vojtěch Šimíček
předseda senátu